

NA ŠÍROM MORI

(Seve a Hermi)

Skučanie vetra sa nieslo k jeho ušiam a jeho ubolené telo sa hojdalo na rozbúrených vlnách. Len matne vnímal, že sa vznáša na hladine mora, s telom ochabnutým od niekoľko hodinového mučenia. Oči mal stále ešte zavreté a jeho ďalšie zmysly sa len pomaly prebúdzali späť k životu. Vlny rozbúreného mora narážali jedna na druhú, keď sa vo vetre pretekali, ktorá do bezvládneho tela narazí prvá. On v tej chvíli túžil po jedinom. Rozplynúť sa v morskej vode a zmiznúť... zmiznúť navždy z tohto prekliateho života. Ved' čo už mu na tomto svete zostalo? Zhola nič, okrem toho života, ktorý aj tak stojí...

Lenže príroda nenačúvala jeho želaniu a ľadová voda ho preberala k životu viac, než čokoľvek iné. Otriasol sa, ale nie len zimou. Keď jeho tmavé oči zočili tú záplavu modrej, premkol ho strach. Odrazu vedel, že jeho pranie sa napokon vyplní, ale nebude to také jednoduché. Prečo ho ten bastard nemohol zabiť rýchlo a bezbolestne?

Prečo? Vo vetre sa ozval trpký smiech učiteľa, teraz už zrejme bývalého učiteľa lektvarov. Veľmi dobre vedel, že pokiaľ ide o Voldemorta, rýchla smrť je tým najkrajším darom, aký sa človeku môže dostať. Ten podliak sa totiž vyžíva v mučení a utrpení svojich obetí a dnes tomu nebolo inak.

Severus Snape, v zúfalej snahe zaplašiť príšerné obrazy zo svojej mysle, zavrel oči. Nič sa nestalo. Výjavy, ktoré sa mu odohrávali priamo pred očami len pred pár hodinami naopak získali jasnejšie obrysy a on videl umierať tých, ktorých mal chrániť. Nie, žeby ho Potterova smrť dojala k slzám, ale to čo mu Pán Zla spravil... nie, nesmieš na to myslieť, zahriakol v duchu sám seba. Potter bol idiot a nemal tam čo robiť. A už vôbec so sebou nemal brať to otravné dievčisko a Weasleyovské nemehlo. Dobrý Merlin, ešte že tam nebol Longbottom, to by bola niekoľkonásobná katastrofa. Hoci... bolo toto niečo iné?

Možno keby postupoval inak... keby sa to všetko nezbehlo tak rýchlo, mohlo to dopadnúť lepšie. Ale nedopadlo. Snažil sa im pomôcť a sám sa pritom odhalil. Jediný, komu sa podarilo utiecť bol Weasley, no ten úbožiak nestihol zohnať pomoc včas. A pokiaľ šlo o Pottera, opäť sa musel hrať na hrdinu a odmietol odísť bez Grangerovej. Práve k nej sa nedostali dostatočne rýchlo a tak ich odhalili. Zaplatili všetci a Potter tou najvyššou cenou, vlastným životom.

Jemu, Severusovi, neostávalo iné, než len mlčky sledovať, ako tých dvoch mučia pred jeho očami. Najprv dievča, aby Potter videl, čo spôsobil. Áno... prosil a nariekal, aby ju nechali na pokoji a zabili jeho. Prosil tak zúfalo, až Severusovi zaliehalo v ušiach a mal chuť sám mu zakrútiť krkom. Avšak keď prišiel rad na Pottera, Severus sa nemohol radovať z jeho utrpenia. Nech bola jeho nenávisť k Potterovi akokoľvek silná, neprial mu jeho osud a hrdlo mu zvieralo úzkosťou, keď ho videl umierať.

Vlastnú bolesť vnímal Severus ako zaslúžený trest za všetky tie hriechy, ktorých sa behom rokov dopustil. Vedel, že jeho smrť bude prinajmenšom taká krutá ako Potterova, ale zmýlil sa. Voldemort zrejme vyčerpал svoje nápady pri chlapcovi a tak bol k zradcovi vo vlastných radoch prekvapivo „milosrdný“.

Severus balancoval na prahu vedomia a víťanej temnoty, keď počul strohé rozkazy Pána Zla, aby sa zbavili jeho a Hermioninho tela, kým Potterovu mŕtvolu sám prinesie Albusovi ako dôkaz svojho víťazstva. Keď upadal do bezvedomia, jeho posledným želaním bolo... zaspáť naveky. Nesplnilo sa mu to a on je teraz stratený... rozhladal sa okolo seba a široko ďaleko nevidel nič, len tmavú hladinu rozbúreného mora. Nebola ani najmenšia šanca, žeby ho tu niekto našiel. A vlastne, kto by ho vôbec hľadal. Albus má teraz určite plnú hlavu starostí o to, čo bude ďalej a nepochybne trúchli nad stratou svojho Zlatého chlapca. Na verného služobníka, ktorý sa tu, v tomto mokrom a ľadovom pekle ocitol hlavne kvôli nemu, určite ani len nepomyslí.

Chlad začal prestupovať celým jeho telom a svaly sa sťahovali v trase, ktorý ho premohol. Rukami rozčiril vodu pred sebou v snahe plávať kamkoľvek, len aby nezmrzol. Avšak telo zaprotestovalo ostrou bolesťou vystrelujúcou snád' z každého nervového zakončenia, ktoré ešte mohol cítiť. Jasné následky mučenia, ktoré prežil len pred pár hodinami. Nadýchol sa ostrého februárového vzduchu, ktorý tu, nad otvoreným morom bol ešte chladnejší než nad pevninou. Napokon, nevidiac žiadnu šancu na záchranu a bez chuti bojovať, resignovane sa položil na hladinu, zavrel oči a čakal na svoj koniec. V tom sa však o jeho ruku niečo obtrelo. Zarazil sa a chvíľu zostal nehybne ležať. Avšak nedalo mu to a otočil hlavu k tomu čudesnému telesu, ktoré zbadal vedľa seba. Predtým si to nevšimol, no teraz... záplava mokrých hnedých vlasov sa vznášala na hladine ako húf morských hadov a kde boli tie kedysi neposlušné kučery, musela byť aj...

"Grangerová!" skríkol a náhlivo sa načiahol za svojou žiačkou, ktorej telo sa bezvládne vznášalo na hladine tak ako ešte pred chvíľou jeho. Tvár mala bledú a úplne studenú, pery namodralé a zdalo sa, že je neskoro. Ako ju len mohol prehliadnuť? Nemohla byť predsa ďaleko, keď ju prúd doniesol až k nemu. Nacvičenými pohybmi skontroloval pulz a hoci by to nikdy nepriznal, odľahlo mu, keď ho nahmatal. Veľmi slabý a nepravidelný, ale nahmatal ho. Hoci ho predstava, že bude musieť dávať dýchanie z úst do úst študentke príliš nenadchla, nemal na výber.

„Merlin, čo som komu urobil,“ povzdychol si trpkó a naklonil sa nad telo bezvedomej študentky, aby jej poskytol prvú pomoc. Dva dlhé vdychy a cítil, ako sa telo pod jeho rukami naplo. Rýchlo sa preto odtiahol, aby urobil Hermione priestor, keď začala vykašľávať vodu. Nepočítal však s tým, že začne panikáriť a namiesto toho, aby sa ukludnila, začala okolo seba kopáť. Bojovala tak prudko, že hoci bol od nej trochu ďalej, podarilo sa jej ho kopnúť do slabín takou silou, až sa mu tvár skrivila v bolestnej grimase.

„Grangerová, toto si odská!“ nestihol ani len dokončiť svoju vyhrážku, pretože odrazu sa jeho ústa naplnili vodou a on sa chtiac nechtiac začal sám topiť. Jeho jediným šťastím bolo, že bol výborný plavec a navyše bol silnejší než ona a podarilo sa mu vymaniť z jej zovretia. Len čo sa mu podarilo dostať na vodnú hladinu a zhlboka sa nadýchnuť, jediným rýchlym tempom ušiel z jej dosahu. To však zrejmé uniklo jej pozornosti, pretože okolo seba aj naďalej špliechala ako divá. V tom momente Severusovi udrela pravda do očí. Ona nevie plávať. Ak ju nejakým spôsobom nezastaví a neupokojí, utopí sa a on ju bude mať na svedomí. Do kotla aj so všetkými deťmi! Že on sa nechal nahovoriť na to, aby sa stal učiteľom. Ak sa odtiaľto ešte niekedy dostane živý, už nikdy nechce triedu vidieť ani z diaľky. Možno by sa mohol presťahovať na pustý ostrov... len on a jeho knihy... Ale dosť o tom. Teraz musí spacificovať slečnu Všetko- viem, pretože ako sa zdalo, plávanie do skupiny jej vedomostí nepatrí.

„Grangerová, prestaňte sa tu vrtieť ako divožienka v horúcom kotlíku a ukludnite sa!“ okríkol ju, no jej to bolo zrejmé jedno. Načahovala sa k nemu, oči naplnené strachom a koktavo prosila o pomoc.

„Pro... prosím! Pom... môžete! Pane!“ jachtala vždy, keď sa jej hlava ukázala nad hladinou. Nech sa snažil oboplávať ju z ktorejkoľvek strany, stále hrozilo riziko úrazu a tak neostávalo iné, než...

„Grangerová, ak okamžite neprestanete panikáriť, použijem násilie!“ vyhrážal sa, no na odpoveď nečakal a vlepil jej facku. Nie príliš silnú, ale dosť na to, aby sa zarazila a úplne ustrnula na mieste. Prv, než sa stihla ponoriť pod hladinu ju pevne chytil okolo pásu a pritiahol si ju chrbtom k sebe. Držal ju pevne, hoci sa snažil byť čo najjemnejší. Stále mal v živej pamäti, čo všetko zakúsila behom mučenia a jeho vlastné telo mu to len dokazovalo. „Skúste ešte raz kopnúť a prisahám, že vás nechám utopiť sa!“ zavrčal podráždene a počkal, kým opatrne neprikývla.

„Výborne! Zdá sa, že vaša schopnosť myslieť neutrpela ujmu, takže si ujasníme niektoré veci. Sme na mori, čo znamená, že koncentrácia soli je to taká vysoká, že nehrozí, aby ste sa utopili. Samozrejme v prípade, že sa opäť nezačnete správať ako idiot,“ dodal so zvyčajnou dávkou sarkazmu.

„Ne... nepúšťajte ma, pane! Prosím!“ šepkala zúfalo a krčovitó zabodla svoje prsty do jeho už tak do krvi zoderatej ruky.

„Keby som to mal v pláne, už ste odo mňa na míle ďaleko. Vás určite nemusím poučovať o spodných prúdoch,“ odvrkol a hoci by sa rád odtiahol, neurobil to.

„Ďakujem!“ zašepkala a trochu povolila zovretie ruky.

„Ned'akujete. O pár hodín ma budete preklínať, že som vás nenechal utopiť sa,“ odfrkol si a pohľadom skúmal okolie. Nebolo tu však nič, čo by mu akokoľvek pomohlo určiť, kde sú a ako ďaleko by mohla byť pevnina.

„Myslíte, že tu zomrieme?“ spýtala sa priškrteným hlasom.

„Aký skvelý postreh na niekoho s vašou inteligenciou, slečna Grangerová,“ zatiahol sarkasticky a mohol cítiť, ako sa jej telo naplo. „Uvoľnite sa a zostaňte ležať na hladine. Rád by som si udržal nejaké sily aj na vlastné prežitie,“ zavrčal a ona sa voľky- nevoľky naozaj uvoľnila.

„Pane, keď sme tu my dvaja...“ ozvala sa znova po chvíli, keď už si začínal myslieť, že bude mať dosť rozumu a nebude ho otravovať zbytočnými otázkami.

„Áno, sme tu my dvaja, alebo tu vidíte zástup vašich svätých nebelvírčanov, ktorí nám bežia na pomoc?“ neodpustil si. Únava, bolesť a všeobecné podráždenie z neho robili ešte neznesiteľnejšieho človeka než bol normálne.

„Chcela som len... keď nás zajali a... bol tam s nami aj Harry...“ jachtala potichu a on odrazu rozumel, čo sa snažila povedať. Myslela si, že keď ich telá hodili sem do mora, niekde tu pláva aj Potterova mŕtvola.

„Obávam sa, že vám musí stačiť moja spoločnosť. Som si vedomý toho, že to nie je práve po chuti vašej citlivej detskej duši, ktorá ešte stále zastáva názor, že život musí byť vždy fér, ale je to tak a musíme sa s tým zmieriť. Verte či nie, radšej by som strávil posledné chvíle svojho života s kýmkoľvek iným, než s vami,“ precedil pomedzi zuby. Avšak len čo to vyslovil, osteň výčítiek ho bodol pri srdci. To čo povedal nebolo práve príjemné, ba dalo by sa to charakterizovať ako kruté. Možno keby bola ako on, nebrala by si tie slová príliš k srdci, lenže čo už ona môže vedieť o živote... myslí si, že všetku múdrosť sveta nájde v knihách, ale skutočný život je o niečom inom. On to vedel. Sám život bol jeho učiteľom a práve preto bol taký, aký je. Zlomysel'ný, neprístupný, krutý... avšak ani on taký nebol vždy.

„Musíte byť vždy taký... taký...“ nenachádzala vhodné slová. Napriek tomu, že sa ocitli v tejto prekérnej situácii sa musel uškrnúť nad jej snahou byť zdvorilá a neuraziť ho.

„Áno, musím. A pokiaľ sa chcete spýtať na svojho priateľa, je po všetkom. Verte mi, že je to tak lepšie,“ zamumlal.

„Chcete povedať... Harry je...“ jachtala a z očí sa jej kotúlali slzy.

„Áno, je mŕtvy. A opakujem, že je to tak lepšie.“

„To hovoríte preto, že ste ho vždy nenávideli. On nebol taký, za akého ste ho považovali. Bol skvelý priateľ, obetavý a pre svojich blízkych by urobil všetko... nezaslúži si vašu nenávisť! Za to všetko čo urobil si zaslúži viac... viac než vaše pohŕdanie!“ vzlykala a on v tej chvíli ľutoval, že jej povedal pravdu. Nielenže s ňou musel tráviť posledné chvíle svojho života, ale ešte má počúvať jej náreky a ódy na téma: Potter, spasiteľ sveta. Keď však videl, ako ju to ranilo, nemohol na ňu len tak pozerat' a tváriť sa, že je mu to jedno. Možno keby situácia nebola taká aká bola, šlo by to. Lež v tejto chvíli...

„S mojou nenávisťou k pánu Potterovi to nemá nič spoločné. Vy ste však nevideli, čo všetko sa stalo, keď ste stratili vedomie. To, čo som videl, by som neprial ani svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Preto ak vravím, že je lepšie, že to má za sebou, je to pravda. Myslíte si o mne, že som bezcitný bastard, myslíte si o mne čo chcete, ale jemu už nepomôžete a svojim nariekaním a rezignáciou nepomôžete ani sama sebe,“ odpovedal jej ľadovým tónom, ktorý ju prinútil pozrieť naňho.

„Hneváte sa naňho, ale... je vám ľúto, že zomrel,“ skonštatovala s údivom, akoby ľútosť bolo to posledné, čo by od svojho učiteľa lektorov čakala. „Prečo?“

„Čo prečo, slečna Grangerová? Prečo sa hnevám na toho idiota, ktorý nás dostal do tejto situácie? Prečo som sa snažil zachrániť vašu kožu a vystavil tak riziku tú vlastnú? Alebo prečo tu s vami rozoberám tieto stupídne otázky miesto toho, aby som sa pokúsil nás odtiaľto nejako dostať?“ vybuchol odrazu a nevedomky ju pustil. Na malú chvíľu zmeravela a zakvačila sa do jeho premočeného habitu, no keď si to uvedomil a znova ju k sebe pritiahol, upokojila sa. Mohol na ňu kričať, mohol jej nadávať, dokonca jej dal facku, ale kým bola s ním, vedela, že sa nemusí báť. Aj keby nakoniec zomreli, nebude tu sama a on ju určite nenechá sa utopiť, ak si dal doteraz tú námahu udržať ju na živu.

„Prečo ste ma zachránili? Mohli ste ujsť tak ako Ron. Mohol s vami ísť aj Harry a...“ odvrátila tvár a zahľadela sa kamsi do diaľky.

„Vás sa tiež nepýtam, koho napadla tá nehorázna blbosť ísť tam a nechať sa chytiť. Keby ste totiž opakovane neporušovali pravidlá ako je vašim zvykom, nikdy by...“ zvyšok vety nechal visieť vo vzduchu keď zbadal jej zdesený výraz. „Čo sa deje? Vidíte tam vari ducha?“ spýtal sa so značnou dávkou irónie a pozrel smerom, ktorým sa upierali jej oči. Avšak okrem modrej hladiny a jej bledej tváre nevidel nič.

„Carcharodon carcharias,“ zašepkala s hrôzou a nervózne sa obzerala okolo seba.

„Môžete mi vysvetliť, čo to vyvádzate? A čo má znamenať to vaše carcha... neviem čo?“ spýtal sa nevrlo.

„To je latinsky žralok biely, z čeľade Lamnidae. Tento žralok dokáže vystopovať svoju korisť podľa jednej kvapky krvi v 4,6 miliónoch vody a je jedným z najnebezpečnejších pre ľudí,“ vysvetľovala roztraseným hlasom a s panikou vpísanou v tvári sa ešte viac pritúlila k Severusovi. „Žralok biely sa živí...“

„Ušetríte ma tých svojich hlúpych citácií z učebnice a vysvetlite mi, prečo sem práve teraz pletiete to monštrum. Títo žraloci, o ktorých je reč sa vyskytujú v teplejších moriach než je to, kde práve teraz obaja trčíme a pre vašu informáciu, zrak mi zatiaľ slúži dosť dobre,“ prerušil jej výklad, no vo svojom vnútri nebol taký pokojný, ako sa snažil byť navonok.

„To je bežný omyl spôsobený tým, že žraloci napadli ľudí blízko pobrežia, v oblúbených plážových oblastiach. V skutočnosti však žralok biely obľubuje chladnejšie vody a... obávam sa pane, že som jedného pred chvíľou zazrela niekde tam,“ ukázala prstom na miesto, kde pred chvíľou videla veľkú chrbtovú plutvu vyčnievajúcu z vody.

„Netrepte nezmysly, Grangerová. Čo by tu už len mohol taký žralok chcieť?“ zavrčal nebezpečne, no v tej chvíli bol všetko možné, len nie pokojný.

„Žeby nás, pane? Ja... ja som zranená a vy nepochybne tiež. Alebo mi chcete tvrdiť, že si s vami Voldemort len potriasol rukou a zaželel vám peknú cestu?“

„Nebud' te drzá, Grangerová, inak vás s radosťou tomu žralokovi predhodím ako prvú!“ sprážil ju jedným zo svojich spaľujúcich pohľadov.

„Prepáčte, pane. Ja len... občas keď som nervózna, bývam trochu...“ mumlala potichu a po chvíli sa odvážila pozrieť do jeho tváre. Jej výraz jasne hovoril: Len občas?

„Čo keby ste nás ušetrila svojich mudrlantských rečí a radšej...“ zarazil sa s očami rozšírenými od hrôzy pozeral za ňu. „Ani sa nehnite!“ zasyčal a pevne ju zovrel v náručí, aby jej zabránil v akomkoľvek pohybe. Nezaujímal ho, či jej rozdrť všetky kosti v tele. Vedel, že ak urobí akýkoľvek prudký pohyb, je to ich koniec a po tom, čo predviedla pred chvíľou, pochyboval, že by dokázala len tak nehnute stáť.

„Pre Merlina... nie, to predsa... prosím, nech to nie je pravda,“ mlela ako zmyslov zbavená a snažila sa vymaniť z jeho objatia.

„Povedal som, aby ste sa nehýbala, inak to schytáte a verte mi, tentoraz by to mohlo byť horšie než jedna facka.“

Alebo dúfate, že si vás ten žralok nasadí na chrbát a odnesie vás domov k rodičom?" spýtal sa posmešne a ona konečne ustala v snahe pohnúť sa. Stačilo jej, že ju drží a nepustí. Keby mal aspoň jeden z nich prútik, určite by si s nejakým žralokom nemuseli lámať hlavu, ale takto...

Severus uprene sledoval žraloka, ktorý bol tak blízko, až mohol cítiť, ako a mu svojimi drsnými šupinami obtrel o nohu. Len silou vôle s ňou neuhol, iba potichu zakliat. Jeho čierne oči, rovnako neprístupné ako vždy, sledovali pohyby žraloka s ostražitostou jemu vlastnou.

"Myslím, že naňho ten váš pohľad nezaberie," skonštatovala Hermiona sucho, nezľakla sa dokonca ani jeho prenikavého pohľadu. Avšak jediné, čo Snape povedal, bolo:

"Uvidíme!"

K jej veľkému prekvapeniu žralok len krúžil v kruhu okolo nich, ale zdalo sa, že sa postupne vzdáľuje až napokon zmizol úplne.

"Ako ste... ako ste to dokázali?" jachtala zmätene a na malú chvíľu sa zahanbila za svoju nemiestnu poznámku.

"Nikdy si nedovoľte o mne pochybovať, slečna Grangerová. Najmä nie v prípade, že váš život závisí od môjho prenikavého pohľadu," uškrnul sa a jeho zovretie povolilo, až sa obávala, že každú chvíľu odpláva preč.

"Prepáčte. Nikdy by som si nedovolila pochybovať. Viem, že ste skvelý kúzelník, ale... vy dokázate čarovať bez prútika?" vyhrkla náhlivo.

"Hm, zdá sa, že tú svoju hlavu dokázate využiť aj niečo zmyslupnejšie, než je len vyťahovanie sa. Áno, dokážem čarovať bez prútika, ale len jednoduchšie kúzla. Určite vám nemusím vravieť, že premiestňovanie k nim nepatrí, inak by som sa neobťažoval tráviť svoj voľný čas vo vašej spoločnosti."

"Ani ja nie som práve nadšená tým, že som tu s vami, ale akosi som nemala na výber," vrátila mu príkro a odvrátila sa od neho. Dlho jej však to mlčanie nevydržalo, pomyslel si posmešne Severus, keď znova prehovorila.

"Netušíte, kde by sme mohli byť?"

"Chcete povedať, že slaná voda a mokro všade naoko nestačia k tomu, aby ste rozoznala more, slečna Grangerová? Utrpeli ste snád' nejaké nenávratné poškodenie mysle?" neodpustil si sarkastickú poznámku. Sarkazmus. To bolo to jediné, čo ho ako tak udržalo v rovine jeho normálneho psychického rozpoloženia. Dokázal zať skryť všetky svoje emócie, vrátane strachu. Ani nie tak o seba, ako o ňu. Áno, bál sa o ňu, hoci by to nikdy nikomu nepriznal ani pod Veritasérom. Držiac ju v náručí cítil, ako ju opúšťajú sily a len svojou drzosťou, tak ako on sarkazmom, sa snaží udržať si čistú myseľ. Bola taká bezbranná a krehká, navyše vysilená hodinami mučenia, až sa čudoval, že je ešte pri vedomí a dokáže mu oplácať jeho ironické poznámky rovnakou mincou. Možno to napokon nebolo až také strašné, že je tu práve s ňou. Aj keď je totiž niekedy viac než otravná, ani on nemohol poprieť, že je na svoj vek výnimočne inteligentná a vyspelá. V podstate je to skoro dospelá žena.

"Pane?" začul jej naliehavé oslovenie a v tej chvíli zapochyboval o vlastnom úsudku. Bola viac než len otravná.

"Čo zas?"

"Pozrite! Tamto čosi je. Vyzerá to ako trosky nejakej lode. Možno by sme k nim mohli skúsiť doplávať a..."

"Chcete k nim doplávať? Výborne, ako som mal možnosť vidieť, ste preborníčka vo vodných športoch," uškrnul sa, ale v duchu si nadával, že tie trosky nezbadal skôr než ona. No len čo povolil zovretie... samozrejme nemal v pláne pustiť ju úplne, len trochu povoliť, aby bol schopný plávať k troskám vznášajúcim sa na vodnej hladine... zakvačila sa doňho ako kliešť.

"Ja... ja neviem plávať pane," jachtala zahanbene.

"Naozaj? Slečna všetko- viem žeby niečo nevedela?" doberal si ju a opatrnými pohybmi plával vpred.

"Každému sa môže stať, že niečo nevie. Športy proste nie sú mojou doménou," ohradila sa hrdo a nemotorne sa snažila pomôcť mu v plávaní. Jediný jeho pohľad ju však utvrdil v tom, že urobí lepšie, ak sa proste nechá ťahať. Napokon sa im to podarilo a obaja sa vyčerpaní uložili na veľkú dosku, ktorej okraje svedčili o tom, že pôvodná loď rozhodne nemala šťastný osud. Len čo boli nad hladinou, ovanul ich studený vietor a Severus videl, ako sa Hermiona celá chveje.

"Pod'te bližšie, Grangerová!" zachraptel, no keď sa ani nepohla, musel sa pohnúť sám.

"Ak tu nechceme zmrznúť, mali by sme sa pokúsiť nejako zahriať. Zhod'te zo seba tie mokré handry a pod'te ku mne!" povedal dôraznejšie, keď z jej očí vyčítal nechápavú otázku. Videl na nej, že melie z posledného a dúfal, že vydrží, aspoň kým... nerobil si nádeje, žeby to mohli prežiť. Bolo jasné, že sa to nestane, no nechcel umierať s vedomím, že opäť nedokázal ochrániť toho, koho mal, hoci sa tejto ochrany neujał dobrovoľne.

"Ďakujem," zašepkala unavene, keď jej pomohol vyzliecť mokrý hábit a oblečenú len v tenkom a úplne premočenom tričku si ju pritiahol k sebe. Cítila sa neisto a tak akosi... zvláštne. Ale to, že cítila jeho telo tak blízko vedľa seba jej dávalo pocit, že nie je sama. Uvoľnila sa najviac ako to len šlo a po chvíli, kedy sa obaja triasli pod náporom studeného vetra stratila vedomie.

Severus ešte dlho hľadel do jej tváre, takej bledej, až sa mu zdalo nemožné, že ešte vôbec žije. Len malé obláčiky

pary, v ktorú sa premieňal jej rýchly a plytký dych, ho uistovali o tom, že je stále s ním. Vo svetle hviezd, ktoré si napokon prerazili cestičku skrz zatiahnuté mraky, videl jej inak jemné črty, teraz poznačené prežitým mučením a stuhnuté chladom. Končeky vlasov mala úplne zmrznuté a nepochyboval o tom, že jeho na tom nie sú o nič lepšie. Jeho telo už nevnímalo žiadnu bolesť ani zimu. Sústredil sa len na tlkot jej srdca, ktorý cítil a vedel, že to jeho bije v rovnakom rytme ako jeho ozvena. Napokon aj jeho viečka oťaželi a zaspával s myšlienkou, že je to naposledy, čo sa cíti ako človek, ako žijúca a myslíaca ľudská bytosť.

Netušil ako dlho bol mimo, netušil, či vôbec ešte žije. No jediný pohyb ho presvedčil o tom, že je stále ešte medzi prežívajúcimi mŕtvolami. Avšak keď sa opatrne rozhlíadal okolo seba, čosi sa mu nezdalo. Niečo sa stalo a on nevedel prísť na to, čo. Niečo bolo zle. Odrazu mu zrak padol na kôpku, ktorou boli kedysi ich šaty a ktorú včera podložil Hermione pod hlavu.

Hermiona... nebol tu predsa sám. Lenže... kde môže byť? Okolo neho sa rozprestieralo len ticho a tma a nech sa snažil akokoľvek, nikde ju nevidel.

"Do kotla!" zahromžil, ale miesto jeho zvyčajne zvučného hlasu mu z úst vykĺzlo len tichý chrapľavý povzdych.

Severus sa zhlboka nadýchol a posadil sa, aby mal lepší výhľad na morskú hladinu, no bolo to zbytočné.

"Grangerová?" zakričal najhlasnejšie, ako to len šlo. Odpoveď však neprichádzala. Čo ak sa utopila? Pre Merlina, prečo ju nestrážil lepšie? Prečo na ňu nedával väčší pozor?

"Hermiona!!!" zavolal do ticha a rukami brázdil studenú vodu proti prúdu. Zdalo sa mu, akoby prehládaval hladinu už celé hodiny, keď ju zbadal. Zat'ál zuby a zo všetkých síl zabral, aby sa k nej dostal čo najrýchlejšie.

"Grangerová, počujete ma? No tak, dievča, preberte sa!" oslovil ju, ale ona sa naďalej vznášala na hladine ako morská víla s mŕtvolne bledou tvárou. Načiahol sa za ňou, aby ju vytiahol k sebe na dosku. Netušil, ako dlho bola vo vode, ani čo sa stalo, že sa do nej opäť dostala. Zaujímal ho jediný... musí ju zachrániť. Ona musí prežiť! Ak si niekto zaslúži zomrieť, tak je to on, ale ona... je predsa nevinná. Otravnejšia než ktokoľvek iný koho pozná, ale je nevinná a taká... krásna. Doteraz si to nikdy neuvedomil a bol by radšej, keby to tak zostalo navždy, ale páčila sa mu. Zaujala ho nie svojim výzorom, ale tou svojou tvrdohlavosťou, neskrotnosťou a silou, ktorá z nej vyžarovala. Bola inteligentná a nehanbila sa za to. Bojovala svojimi najmocnejšími zbraňami priamo, neskrývala sa za pretváрку ako on, ale napriek tomu si boli tak podobní... Hnevalo ho najmä to, že by mohol byť niekto ako on, kto by mu rozumel, kto by chápal jeho činy a jeho skryté úmysly. A teraz, keď si konečne uvedomil, že by ona mohla... mohla by byť tou, ktorá ho privedie späť do života a keď si to konečne prizná, stratí ju. Stratí ju vlastnou vinou.

"Hermiona, no tak... preber sa, počuješ? Teraz to nesmieš vzdať! Vydržala si až doteraz, tak bojuj!" prosil ju takmer zúfalo, keď začal s oživovaním. Sekundy akoby sa vliekli, minúty trvali večnosť, keď viedol tento márný boj o jej život.

"Čo som komu urobil? Za čo ma život takto trestá?" skríkol a zložil si hlavu do dlaní. Včera vyriekol rovnaké slová, keď ju videl plávať na hladine a za trest považoval to, že musí byť s ňou. Dnes však stratil jediná bytosť, ktorá s ním ešte bola a ktorá sa nestriasla hnusom pri každom pohľade naňho. Neopíjal sa sladkými klamstvami o tom, že ho mala rada. Ved' jej ublížil tak, že mu to nikdy nemohla odpustiť. Ale dúfal, že po tomto spoločnom zážitku by medzi nimi mohlo byť prímerie. Lenže krutou pravdou bolo, že ona je mŕtva a on... on už tiež nebude dlho medzi živými. Unavený po boji, ktorý práve prehral, unavený životom a vlastným bytím, ľahol si vedľa nej a pritiahol si ju k sebe. Napriek tomu, že bola studená ako ľad, potreboval ju cítiť vedľa seba.

"Prečo si ma opustila aj ty? Prečo, Hermiona? Prosím, odpusť mi všetko, čím som ti kedy ublížil," žiadal v snahe odľahčiť svojmu svedomiu v poslednej chvíli svojho života.

"Zzzzziiii... zzzzz... zi... ma..." ozval sa tichý šepot a on onemel od úžasu. Žeby sa tam hore nad ním niekto zmlieval? Otočil ju k sebe tak, aby jej videl do tváre. Unavene otvorila oči a ich pohľady sa na malý okamih stretli. Zdalo sa mu to, alebo v nich videl to, čo vidieť chcel? Odpustenie a vďačnosť.

Chcel niečo povedať, keď kdesi v diaľke zbadal slabé svetielko. Ich jedinú a azda poslednú nádej na záchranu.

"Svetlo!" zachraptel. "Hermiona, vidím svetlo. Vydrž ešte chvíľu, všetko bude v poriadku," upokojoval ju a pomalými trhavými pohybmi sa snažil nasmerovať záchranné plavidlo smerom k svetlu. Dúfal, že prúd bude dostatočne silný, aby ich tam odniesol, pretože všetku silu, ktorú ešte mal, vynaložil na záchranu Hermiony. Dievčať a... vlastne ženy, opravil sa v duchu, ktorá ho prinútila bojovať nielen za svoj život. Ved' nebyť jej, čakal by včera ležiaci na hladine na svoj koniec.

Trvalo hodnú chvíľu, kým ich skromná rybárska loď vytiahla na svoju palubu, ale podarilo sa a oni boli zachránení. Obaja síce na kost' premrznutí, ale živí. Ležali vedľa seba, zabalení do deky a kým ona so zavretými očami odpočívala, on sledoval, ako sa jej do tváre postupne vracia farba. Dovtedy si jednoducho odmietal pripustiť, že je pekná, ale teraz... naklonil sa k nej a jemne ju pobožkal na čelo.

"Čo to robíte, pane?" spýtala sa potichu a on sa zarazil.

"Skúšam, či nemáte horúčku, slečna Grangerová. Nikdy ste nepočuli o tom, že pokožka na perách je veľmi citlivá a

keďže som rád, že moje ruky sú v teple, pripadalo mi to ako vhodný spôsob," pokúsil sa odpovedať ironicky, no hlas mal zachrípnutý a rozhodne to nevyznelo tak, ako mal v pláne.

"Aha, takže asi mám horúčku, pretože sa mi zdalo, akoby... ale to nič. Musím len blúzniť," skonštatovala a on v spodnom tóne jej hlasu postrehol sklamanie.

"Nie som si tým tak úplne istý. Myslíte, že by som mal svoje meranie zopakovať?"

"Hm... myslím, že by to nebolo na škodu," šepala so zavretými očami a čakala, kým sa jeho pery dotknú jej čela. Avšak nedočkala sa. Jeho pery sa totiž dotkli jej vlastných a tak jemne, ako by to od neho nikdy nečakala, ju pobožkal. Naozaj pobožkal.

"To je nejaká nová liečebná metóda, pán profesor?" spýtala sa, keď jej dal priestor na nadýchnutie.

"S liečbou som ešte nezačal. Najprv je potrebné stanoviť presnú diagnózu, ale toto... to bolo poďakovanie za to, že si so mnou zostala," šepol a pritiahol si ju k sebe bližšie, akoby ju už nikdy nechcel pustiť. A samozrejme nechcel.